

Izgradnja mini-hidroelektrana je bogato lovište za lovce u mutnom. Da pogledamo kakva je ekonomska logika izgradnje i zašto vlada takva jagma za mini-hidroelektranama.

Ovde nije u pitanju klasičan poslovni poduhvat u kome investitor (kapitalista) snosi određeni rizik, već „investicija“ koja predstavlja erotsku maštariju svakog neoliberalnog špekulanta i u kojoj nema gotovo nikakvog rizika: u pitanju je državni socijalizam za „investitore“ (budući da država garantuje siguran prihod, bez obzira na profitabilnost rada) i surovi kapitalizam za nas ostale jer se „investitori“ stalno pozivaju na nepovredivost privatnog vlasništva i ulaganja, pri čemu im država pruža zdušnu pomoć.

Taj prihod je siguran jer se isplaćuje iz javnih sredstava uzetih od potrošača (čitaj poreskih obveznika) preko ozloglašene tačke 6 na poleđini računa za struju – „Naknada za povlašćene proizvođače električne energije“, a ne iz poslovne dobiti stečene radom postrojenja, kako nalaže kapitalistička logika. Na taj način smo dovedeni u apsurdan položaj da se našim novcem finansira uništavanje prirode i rad elektrana protiv kojih protestujemo već nekoliko godina!

Dakle, država štiti uzak krug špekulanata koji su, zahvaljujući koruptivnim radnjama ili kumovsko-ortočkim vezama, stekli status nedodirljivih. Taj krug se štiti na više načina:

Usvajaju se propisi koji idu na ruku privatnim „investitorima“;

Saglasnosti i dozvole se izdaju na lepe oči i bez sagledavanja stvarnog stanja, što dovodi do nesagledive ekološke štete, ugrožava veoma osetljivu biološku raznovrsnost i predstavlja zločin ekocida (ubijanja prirodne sredine);

Organi lokalne samouprave postaju produžena ruka investitora-špekulanata, po pravilu postupajući u njihovu korist;

Toleriše se uzurpiranje tuđe privatne svojine, uništavanje javnih puteva i imanja meštana i razaranje prirodne sredine;

Na terenu se pruža asistencija privatnim „investitorima“, dok se interesi lokalnog stanovništva zanemaruju;

Prekršajni i krivični sudovi sprovode represiju nad meštanima i aktivistima zbog navodnog kršenja javnog reda i mira, pokušavajući da ih zastraše i prisile da odustanu od protivljenja; Ne poštuju se već usvojene odluke i mere inspekcijских organa, već se organi oglašavaju nenadležnim ili stalno prebacuju odgovornost s jednog državnog tela na drugo.

Pošto se politička vlast u ovom slučaju ne zasniva na saglasnosti onih kojima se vlada, niti ih država štiti od represije, a imajući u vidu da se „investitori“ bogate ne zbog svojih poslovnih uspeha već štedrim davanjem iz javne kase, možemo smatrati da je država odustala od svojih obaveza iz tzv. društvenog ugovora (da, između ostalog, štiti sve svoje građane, a ne samo one koji su po volji režimu koji vlada u datom trenutku), te ni mi kao građani nismo

dužni da se pridržavamo svojih obaveza.

U isto vreme, i „investitori“ moraju shvatiti da svako ulaganje nosi i rizik – igrao si se, špekulisao i preigrao, pa ćeš i izgubiti.

Stoga je naša moralna i ljudska dužnost da društveni ugovor proglasimo nevažećim i da se protiv represije, ekocida i pustošenja prirodne sredine borimo na svaki miroljubiv način: blokadama puteva, javnim apelima, pozivima na protest i bojkot ustanova, organizacija, banaka, preduzeća i pojedinaca koji su akteri ili saučesnici, organizovanjem javnih okupljanja (kako najavljenih, tako i nenajavljenih), aktivnim i pasivnim protivljenjem, štrajkovima, građanskom neposlušnošću, neprijateljskim odnosom prema „investitorima“, postojanim pritiskom na sve grane vlasti: zakonodavnu, izvršnu i sudsku, traženjem zaštite pred međunarodnim telima i na svaki drugi način koji ne uključuje nasilje.

Onoga časa kada država počne da poštuje podrazumevano preuzete obaveze, i mi ćemo se vratiti poštovanju svojih. Takođe ćemo neumorno insistirati da Narodna skupština u zakonodavstvo unese krivično delo ekocida, koje neće zastarevati.

Izvor: danas.rs